

A decorative border of black and white illustrations of flowers, including peonies and roses, framing the central text.

**ELIZABETH
ASTONOVÁ**

**Sen
pana Darcyho**

LEDA

1

Dvacetiletá Phoebe Hawkinsová byla hezká dívka z dobré rodiny a k tomu majitelka padesáti tisíc liber. Na začátku své druhé londýnské společenské sezony měla svět u nohou, a přece – kdyby se v celém Londýně našla nešťastnější mladá žena, překvapilo by ji to.

Bylo dopoledne. Phoebe stála v pracovně jejich londýnského domu, krásné budovy na Aubrey Square, a se směsí zoufalství a nenávisti hleděla na svého otce, sira Gilese Hawkinse, který seděl za psacím stolem.

Ještě před chvílí Phoebe tvrdě spala, pohroužena do snění o současném i budoucím štěstí, když ji komorná rázně probudila a sdělila jí, že s ní chce okamžitě mluvit sir Giles. S bystrou vnímavostí zamilované dívky pochopila, proč pro ni otec poslal. Určitě přišel pan Stanhope, přesně jak slíbil, aby požádal o její ruku – „Pokud jde o mé srdce, to už máte,“ řekla mu předtím. Možná je právě teď, v tomto okamžiku dole a čeká na ni. Phoebe na sebe hodila dopolední šaty s větším spěchem než péčí, a pak netrpělivě stála, zatímco jí Miniverová zapínala háčky a snažila se učesat její neposlušné kadeře.

Phoebe ani na okamžik nepředpokládala, že by její otec mohl mít nějaké námitky. Jistě, Arthur Stanhope je asi o deset let starší než ona, ale věkový rozdíl by neměl hrát žádnou roli. Arthur je bohatý, urozený a jednoho dne zdědí po otci titul.

Proto vyslechla chladná a rezolutní slova svého otce s nevěřícím údivem.

„Je naprosto vyloučeno, že bych dal souhlas k tomu, aby ses provdala za pana Stanhopea.“

Phoebe ucítila, že jí vynechalo srdce. Snad se přeslechla, to přece nemůže být pravda. „To nechápu,“ vykřikla. „Pan Stanhope se chce se mnou oženit a já si přeji být jeho ženou. Jak mi můžete odepřít svůj souhlas?“

Sir Giles zavrtěl hlavou. „Ty a pan Stanhope manželství neuzavřete. Výslovně to zakazuji. Sice za necelý rok budeš plnoletá, ale nedělej si naděje, že až toto období skončí, budeš si ho moct vzít. On ví, že nejsem ochoten dát svůj souhlas, ani teď, ani kdykoli později. Možná si myslíš, že až ti bude jednadvacet, budeš si moct vzít, koho budeš chtít. Ale jestliže se v této věci postavíš proti mé vůli, nepočítej s tím, že dostaneš své peníze. Tvůj majetek spravuji až do tvých pětadvaceti let. Možná si řekneš, že pan Stanhope si tě vezme tak jako tak, i když nebudeš mít ani vindru. Ale on ví, že v současné době si tě vzít nemůže, a řekl jsem mu, že až budeš mít podle zákona možnost nakládat se svým majetkem, už na něho dávno zapomeneš.“

„Jak je to možné? Kdy jste s ním hovořil? Byl tady dnes dopoledne? Proč jsem se s ním nemohla setkat?“ Phoebe se opřela o roh otcova psacího stolu a pocítila, že na ni jdou mdloby. Nemohla tomu uvěřit. Jak může její otec, laskavý a milující tatínek, s ní mluvit tímhle chladným a autoritářským tónem?

„Pan Stanhope mě navštívil, aby mě formálně požádal o tvou ruku. Řekl jsem mu, zrovna jak to říkám teď tobě, že nepřipadá v úvahu, že bych někdy souhlasil s vaším sňatkem. Požádal jsem ho, aby se nepokoušel o rozhovor s tebou, nepřibližoval se k tobě ani s tebou nemluvil, pokud byste se v budoucnosti setkali na nějakém večírku

nebo při jiné společenské příležitosti. Nemůžu tvrdit, že to přijal kladně, ale je to muž, který má smysl pro čest, a až se zamyslí nad tím, co jsem mu musel říct, pochopí, že jsem měl pravdu.“

Phoebe si zacpala uši, aby neslyšela otcova krutá slova. Proč se tak chová? Zapomenout na pana Stanhopea za těch několik měsíců do svých narozenin? Nemožné! Je do něho zamilovaná stejně jako on do ní, jak by mohli na sebe zapomenout? Snažila se to otci vysvětlit, ale on na její slova vůbec nedbal. „To není na tobě, aby ses rozhodla, čí nabídku k sňatku můžeš nebo nemůžeš přijmout. I když si myslíš, že máš právo výběru, zasnoubení je záležitost tvé rodiny a jejích právníků i rodiny a právníků muže, kterému budeš nakonec zaslíbena. A ten muž není pan Stanhope.“

Phoebino ohromení se změnilo v hněv. Vždycky byla poslušná dcera a výborně s otcem vycházela, dokonce si ho dobírala a žertovala s ním, protože věděla, že jemu se to líbí. Také se málokdy vzepřela jeho autoritě; hlavně proto, že on ji málokdy uplatňoval. Ale teď jako by naproti ní seděl cizí člověk a Phoebe nedokázala uhodnout, co tuto proměnu způsobilo. Takového svého otce neznala: přísného, nahánějícího hrůzu a neochotného ji vyslechnout.

Pak ale jeho rysy změkly. „Věř mi, Phoebe, já tvoje city částečně chápu. Avšak v tomto případě mi musíš jako otci a člověku s mnohem většími zkušenostmi přiznat, že lépe než ty vím, co je možné a co je správné. A musíš mi prominout, ale tvoje náklonnost k panu Stanhopeovi není nijak dlouhodobá. Jistě pochopíš, že každý rodič by byl znepokojen řečmi o zasnoubení. Nemám pravdu, když říkám, že jsi pana Stanhopea neznala, než jsi tentokrát přijela do Londýna?“

„Vy víte, že tomu tak je, protože pan Stanhope byl v cizině. Nepatří k přátelům naší rodiny, a proto jsem se s ním nemohla seznámit dříve než v tomto roce.“

„Přesně tak. A když říkáš, že není přítel naší rodiny, sama tím naznačuješ, co je jedním z hlavních důvodů mých námitek proti tomuto svazku. Předpokládám, že víš, kdo jsou jeho rodiče?“

Phoebe to popudilo. Ovšemže věděla, že rodiče pana Stanhopea jsou lord a lady Stanhopeovi. Co je na tom tak zvláštního? Otec zřejmě čekal na odpověď, a tak Phoebe jenom přikývla.

Pokračoval: „Měla bys také vědět, že lord Stanhope a konečně i lady Stanhopeová se velmi angažují ve whigovských kruzích. Tím nechci říct, že jenom proto, že je někdo členem opozice, zatímco já jsem neochvějný konzervavec, by se antagonismy existující v parlamentu měly přenášet do vnějšího světa. Ale na rčení ‚Jednou whig, navždy whig‘ je zrno pravdy. A whigovství není jen otázka toho, jak kdo v parlamentu hlasuje. Je to také věc světového názoru, a když pomineme politiku, rovněž mravních zásad, a to jak veřejných, tak soukromých. Osobně se nedomnívám, že za svého života se dožiji další vlády whigů. To však nesnižuje sílu a vliv, které významné rodiny mají. Ty vždycky pracují v zákulisí a prostřednictvím sňatků a využíváním rodinných konexí představují nezanedbatelnou moc.“

Co to má ale společného s ní a s panem Stanhopem? Co mají znamenat ty řeči o whizích? Phoebe věděla, že lord Stanhope nemá stejné politické názory jako její otec, ale je to tak důležité? Jistě, její otec neměl whigy v lásce stejně jako mnoho toryů. Ale přece už je devatenácté století, nežijeme ve středověku. Snaží se snad otec předstírat, že Hawkinsovi a Stanhopeovi jsou něco jako Montekové a Kapuleti ze Shakespearovy tragédie *Romeo a Julie*?

„To jsou jenom prázdné řeči!“

„Ne, to nejsou žádné prázdné řeči. Jsi ještě velmi mladá, Phoebe, a nevíš, jak to ve světě chodí. Jsem rád, že mohu říct, že při svém vychování a vzdělávání jsi byla leccého uchráněná, a neznáš nic víc, než co je vhodné pro mladou dámu z dobré rodiny. Neslyšelas nic o skandálech a intrikách, které provázejí každého člena whigovských kruhů. Ti nepřičítají velkou důležitost manželskému svazku...“

Hlas se mu zachvěl a utichl. Dotkl se citlivého tématu, o němž bylo lépe nemluvit, a když na něho Phoebe zpříma pohlédla, uhnul očima. „Myslím, že o uvolňování manželských svazků něco vím,“ řekla.

Další dlouhou minutu se na sebe dívali, v jejich myslích jasně vířila nevyslovená slova, vzpomínky na dobu, kdy byl manželský svazek sira Gilese a lady Hawkinsové napjatý až k prasknutí.

Dlouho potlačovaný hněv z Phoebe konečně vyrazil na povrch, když padla otcova slova o tom, že někdo „nepřičítá manželskému svazku velkou důležitost“.

„Že mi něco takového říkáte právě vy! Vy, který jste mamá způsobil tolik trápení, když jste si našel milenku, jak se opovažujete někoho kritizovat?“

Sir Giles se vztyčil a zatvářil se jako bouřkový mrak. „To jsem si nepomyslel, že někdy uslyším od vlastní dcery taková slova. Mluvíš jako nějaká žena, která byla vychována v bahně ulice.“

„Mluvím jako dívka, která byla vychována v rodině, kde měl její otec milenku a jejíž matka –“

„Zakazuji ti něco takového říkat,“ řekl sir Giles.

„City se nedají umlčet. A vy zatracujete celou skupinu lidí, aniž jste uvedl jediný konkrétní případ; já to považuji za hanebné, nespravedlivé a vzhledem k okolnostem nevhodné.“

„Na mně je, abych posoudil, co je vhodné a nevhodné.“

Oba se odmlčeli. Phoebe zdvihla bradu a zadívala se na otce s takovým vzdorem, že na to nedokázal nic říct. Nakonec bouchl pěstí do stolu. „Tak dobrá, je mi líto, že to muselo dojít až sem. Tvrdíš, že jsem odsoudil všechny Stanhopeovy, lorda a lady Stanhopeovy, a tudíž i jejich syna, pana Stanhopea jen proto, že jsou whigové. Ale tak to není. O tom tvém panu Stanhopeovi je mi známo, že měl dlouhodobý poměr s jistou paní Verekerovou. Vypadáš rozpačitě. Tu dámu znáš, je to neobyčejně krásná žena, herečka, která vyšla z nuzných poměrů a podařilo se jí okouzlit a polapit pana Verekera, který již zemřel, a tak se vetřít do společnosti, k níž nenáleží rodem, způsoby ani chováním.“

„Je mi jedno, jestli pan Stanhope měl milenku. Byl v armádě, je mu přes třicet let. Nepředpokládám, že jsem jeho první láska.“

„To ne, a kdybych byl takový blázen, že bych souhlasil s tím, aby sis ho vzala, nebyla bys ani jeho poslední láska. Ten muž je prostopášník, paní Verekerová je prostě jenom další položka v dlouhé řadě jeho metres. Troufám si tvrdit, že včera byla také na onom večírku, kde jsi byla ty s panem Stanhopem. Když sem dnes ráno přišel, přísahal, že je do tebe zamilovaný; já jeho slovům nepřikládám vůbec žádnou váhu. Kdybych souhlasil s vaším sňatkem, on by na tebe hleděl jako na nevěstu se značným majetkem. Mohu se jenom domýšlet, že při svém rozmařilém způsobu života se ocitl ve finanční tísní, a proto hledá nějakou bohatou dědičku.“

Phoebe cítila, jak jí stoupají do očí slzy, ale byly to slzy hněvu, nikoli zoufalství. Ve snaze je potlačit se zadívala na koberec, jeho složitý turecký vzor se jí rozplýval před očima. „Vy ho očerňujete, nemáte žádné právo takhle mluvit.“

„Neříkám nic, co by nebyla pravda. Zeptej se některé ze svých vdaných sestřenic na pověst pana Stanhopea, na paní Verekerovou, i na ty další, co měl před ní, všechny ve stejnou dobu, pokud je mi známo.“ Ztišil hlas. „Phoebe, věř mi, strašně mě to bolí, že tě takhle zraňuji, ale je to příliš vážná věc, než aby se k ní dalo přistoupit jinak než čestně a s chladnou hlavou.“ Zhluboka se nadechl a promluvil se zřejmými obtížemi: „Ty ses zmínila o jedné epizodě z mé vlastní minulosti, o epizodě, za niž se hanbím. Nebudu o tom hovořit, ani teď ani nikdy jindy. Není to téma, o kterém bych měl diskutovat s vlastní dcerou. Avšak proto, abych tě ušetřil trápení, které jsem způsobil tvé matce, odmítám dát svůj souhlas s tím, aby ses vdala za pana Stanhopea. To je mé konečné slovo. Můžeš plakat a naříkat, i když to nemáš v povaze, nebo se můžeš vztekat a zuřit; na mém rozhodnutí se tím nic nezmění. Můžeš napsat své matce a požádat ji, aby se snažila využít svého vlivu, který na mě má, ale rovnou ti říkám, že je to všechno zbytečné. A vím, že tvoje mamá bude v této věci se mnou zajedno. Znáš mě natolik dobře, že si můžeš být jistá, že jakmile se pro něco rozhodnu, ničím se nedám zviklat.“

Phoebe odešla z otcovy pracovny rozzlobená jako nikdy. Otec ještě předtím vstal od psacího stolu, aby ji poplácal po rameni a objal ji, i když se od něho odtáhla. Pak jí řekl nesmlouvavě do očí: „Jednou mi poděkuješ. Poznáš jiného muže, lepšího muže, který tě bude milovat a kterého budeš milovat i ty, a s nímž budeš žít ve šťastném manželství. Není přece pravda, že bys neměla jiné obdivovatele; vždyť víš, že už mě oslovil ne jeden mladík a žádal mě o svolení, aby se směl o tebe ucházet. Ty ses ale jenom smála, nad všemi jsi ohrnula nos a ještě jsi mě prosila, abych odmítal všechny tvé nápadníky, i když někteří

z nich by byli dobrá partie. Umím pochopit, že muž s takovým šarmem a takovou výmluvností, jakou oplývá pan Stanhope, tě mohl okouzlit, ale ujišťuji tě, že nic jiného než okouzlení to není. Muže s takovým charakterem bys nemohla milovat doopravdy.“

Problém byl v tom, že Phoebe Arthura Stanhopea skutečně milovala, že nikdy předtím žádného muže nemilovala a že si nedokázala představit, že by někdy mohla milovat jiného muže tak silně jako jeho.

Ráno běžela ze schodů lehce, tanečními krůčky, ale nyní, když se vracela do svého pokoje, měla nohy jako z olova a srdce stejně těžké. Ulevilo se jí, když viděla, že Miniverová není v pokoji. Nepropukla v pláč, nevrhla se na postel ani nepopadla hezkou vázu z nočního stolku a nemrštila s ní o zem. Jenom přešla k oknu a podívala se přes náměstí; cítila, jak jí v prsou buší srdce jako buben do pochodu před bitvou. Počasí odpovídalo její náladě. Nad Londýnem se plouhaly šedivé mraky, za vytrvalého mrholení vypadalo dláždění tmavé a špinavé. Stromy v zahradě uprostřed náměstí měly dosud zimní vzhled; tohoto roku se jaro opozdilo. Phoebe se odvrátila od okna a přešla k malému psacímu stolu z ořechového dřeva. Posadila se, vytáhla dopisní papír, namočila pero a začala psát.

Vážený pane Stanhope...

Dál se nedostala. Dopis nepostačí; jak by mohla vyjádřit všechno, co ji tíží, v dopise? Ne, nebude mu psát, půjde za ním.

Jakmile se jí v hlavě tento plán zrodil, odsunula všechny myšlenky na to, jak nevhodný by tento čin byl. Kdyby ji někdo viděl, že jde do Stanhopeova domu, její pověst by byla v troskách.

Tím líp, řekla si, když energicky zazvonila a současně zavolala Miniverovou, protože si byla jistá, že je někde

poblíž. Neměla v úmyslu se Miniverové svěřovat, a tak ji jenom požádala, ať jí podá plášť s kožešinou, protože se chystá ven.

„A kam, slečno Phoebe? Mám nechat připravit kočár? A já se také musím obléct na ven, netušila jsem, že chcete někam tak časně, a vaše šperky nejsou vyčištěné –“

„Jdu ven sama. Běžte a sežeňte mi drožku, a neopovažujte se mému otci naznačit, k čemu se chystám.“

„Drožku? To chcete jet drožkou, a sama? A kam, jestli se smím zeptat?“

„Nesmíte.“

„Tak za něco takového mi moje místo nestojí. Sir Giles mě stáhne z kůže a pak mě vyhodí bez doporučení. To by mi ještě scházelo!“

„No tak dobrá, můžete jet se mnou. Teď běžte a sežeňte drožku a drožkáři řekněte, ať počká za rohem.“

Miniverová našpulila pusou. „To není správné.“

Phoebe neměla náladu snášet moralizující námitky Miniverové. „Vy mi nemáte co vykládat, co je nebo není správné. Za deset minut vyjdu ven a do té doby sežeňte drožku.“

Miniverová za sebou zavřela dveře s bouchnutím, které nebylo tak silné, aby vzbudilo zájem ostatního služebnictva, ale dost hlasité, aby jí dala najevo svůj nesouhlas. Phoebe klesla na pohovku s květovaným potahem. Zavřela oči, jako by tím mohla zastavit obrazy, které se jí míhaly v mysli. Dokázala si vybavit předešlý večer s tak neuvěřitelnou přesností, jako by se jí před očima ta scéna odehrávala znovu. Zúčastnila se neformálního večírku, který pořádal pan Portal. Sezona nebyla ještě v plném proudu, ale Phoebe přijela do Londýna o něco dříve s otcem, který měl nějaké povinnosti v parlamentu. Matka měla za nimi přijet v následujícím týdnu.

Byl to přesně takový večírek, jaké měla Phoebe nejradši. A její příjemné pocity byly ještě umocněny, když se objevil Arthur Stanhope. Zrovna stála s panem Portalem a smála se některé jeho vtipné poznámce, když spatřila mezi dveřmi Arthura. Jejich pohledy se setkaly; Phoebiny oči svítily radostí a jeho se rozzářily potěšením, že ji vidí.

Ihned spolu začali hovořit, jak to měli ve zvyku od chvíle, kdy se seznámili, a Phoebe měla pocit, že takhle konverzace by mohla pokračovat po celý jejich život a nikdy by se jim neomrzela. K večeři šli společně, a později Camilla přesvědčila svou sestru Aletheu, aby společnosti zahrála něco k tanci.

Ach, ten nádherný okamžik, kdy pan Stanhope vzal Phoebe stranou, zavedl ji do malé alkovny, kde nikdo nebyl, pak ji objal a hlasem, nepodobným jeho obvykle klidnému projevu, jí řekl, že ji miluje. Jeho polibek, zprvu něžný a posléze vášnivý, Phoebe zahalil do obláčku sametové rozkoše, a když se konečně od sebe odtrhli, aby si mohli navzájem pohlédnout do očí, pocítila takovou radost, jako ještě nikdy.